

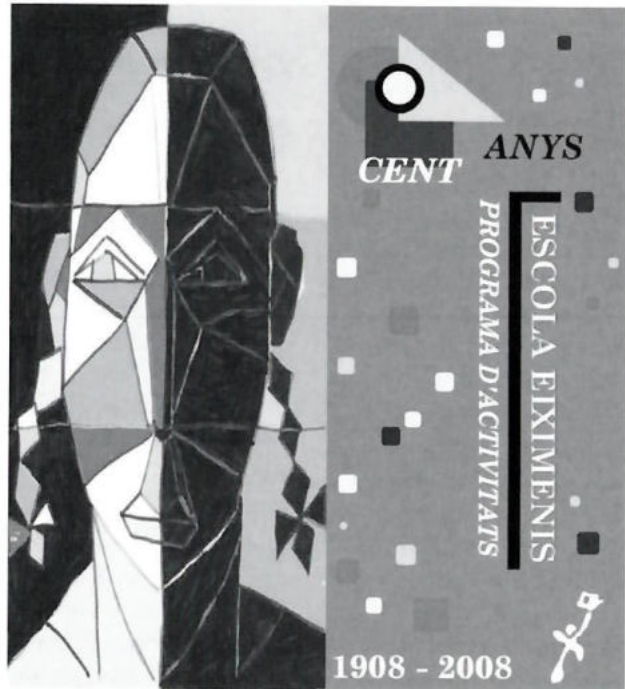
L'escola Eiximenis fa 100 anys

El mes de febrer passat, l'escola Eiximenis va iniciar la celebració del centenari del seu naixement (1908-2008) al Saló de Descans del Teatre Municipal de Girona. Entre altres autoritats, hi van assistir l'alcalde de Girona, Anna Pagans, el conseller d'Educació de la Generalitat de Catalunya, Ernest Maragall, i el pedagog gironí Salomó Marquès.

La commemoració continuarà al llarg de tot l'any amb un ampli ventall d'activitats: taules rodones, conferències, una gran festa major amb demostracions d'activitats extraescolars, trobada d'exalumnes, activitats lúdiques i esportives, sopar i revetlla, i com a cloenda, una cantada de nadalles. Aquest esdeveniment aplegarà personalitats del món educatiu i cultural, artístic, polític i social. Es preveu la participació de Pep Admetlla, Pia Bosch, Ramon Casadevall, Gènia Casellas, Dolors Condom, Joan Manuel del Pozo, Antoni Domènech, Ramon Llorente, Montserrat Mesures, Enric Mirambell, Joaquim Pèlach, Jaume Serra, Josep Soler, M. Rosa Terradellas, Guillem Terribas i M. Dolors Torregrossa.

«Aquella llavor que fa un segle va plantar *Doña Carmen* –Carme Auguet i Comalada– és avui un arbre florent i ufanós», diu Maria Lluïsa Bonmatí, l'actual directora, en el

tríptic de presentació dels actes del centenari. I una bona prova dels fruits d'aquest arbre són alguns dels premis que han rebut: premi Baldiri Reixach, beca Joaquim Franch i beca Josep Pallach.

M. Assumpció Soler, doble víctima

Carme Ramilo ja va explicar aquesta història patètica en el número 235 (març-abril 2006) d'aquesta *Revista*, però ara l'ha ampliat, després d'una intensa recerca, en la biografia que acaba d'editar l'Associació Suport a la Dona de Palafrugell: *Maria Assumpció Soler i Font, mestra i escriptora ex aequo*. Aquesta pedagoga exemplar, que va exercir a diverses escoles gironines des dels 18 fins als 69 anys, va ser expedientada després de la Guerra Civil per la inevitable comissió depuradora. Tot i que el seu cas va ser arxivat per falta de càrrecs, va viure molts anys amb por de represàlies, que un dia, fatalment, van arribar.

Esriptora vocacional, M. Assumpció Soler va presentar la seva novel·la *L'escollit* als Jocs Florals de la Llengua Catalana a l'exili de 1959. En el centenari de la seva recuperació, la festa se celebrava a París, sota els auspicis de la Sorbona, amb un comitè d'honor on hi havia catalans com Pau Casals i Josep Carner i francesos com Pierre Vilar i dos premis Nobel de literatura: François Mauriac i Albert Camus. Aquest últim era l'encarregat de lliurar personalment el diploma al guanyador del premi Fastenrath de novel·la. Però quan el secretari del jurat va proclamar vencedora l'obra *L'escollit*, va resultar que l'autora no hi era. Els seus superiors s'havien pres molt malament que es presentés a aquella convocatòria, i l'inspector provincial l'havia amenaçat greument: si anava a recollir el premi a París, podia donar per acabada la seva carrera.

Frustrada per aquell fet, l'escriptora va lluitar per l'edició de l'obra, però fer-ho en català, en aquella època, no era una missió fàcil. Va perdre la batalla i la seva frustració es va doblar. Va guardar la novel·la en un calaix, on va romandre durant quasi mig segle; no va ser publicada fins després de la seva mort. M. Assumpció Soler esdevingué així, i per partida doble, una més de les incomptables víctimes incruentes i ignorades de la dictadura franquista

Narcís-Jordi Aragó

Al llarg de la seva història l'escola Eiximenis ha tingut sis directors. Carne Auguet va ser-ne la primera, i amb ella s'inaugurà el 31 d'agost de 1908 l'Eiximenis, una escola «d'una sola planta i estil modernista» —edifici enderrocat a principi dels anys 50— exclusivament per a nenes. A partir de 1914 es va transformar en escola de pràctiques del magisteri femení. Durant l'època del franquisme, la directora va ser Dolors Pérez (*Doña Lola*). L'any 1965 el centre va deixar de funcionar com a escola annexa, i es van ampliar l'edifici i el nombre d'alumnes. Mentre arribava l'època democràtica, la direcció de l'escola va estar en mans de Maria Ros (de 1965 a 1983). En entrar en vigor la LODE, els directors van començar a ser elegits democràticament, i des de llavors han assumit la direcció del centre Josep Soler (1984-1993), Antoni Domènech (1993-1995) i Maria Lluïsa Bonmatí (a partir de 1995).

La llavor que va plantar *Doña Carmen* va arrelar fortament, però han estat el conreu amable i continu i l'adob que ha rebut per part del professorat i de tota la comunitat educativa els que han convertit l'escola Eiximenis en un referent dins el món educatiu gironí.

Dolors Reig

Gimeno íntim, entre Torroella i Girona

Organitzada conjuntament pel Museu de la Mediterrània de Torroella de Montgrí i el Museu d'Art de Girona, l'exposició «Francesc Gimeno i els paisatgistes del Montgrí», comissariada per Mariona Seguranyes, ha contribuït a endolcir la imatge de Gimeno. La mostra, que ressegueix el seu pas per l'Empordà des d'un punt de vista molt personal i íntim, s'ha pogut veure a Can Quintana de Torroella de Montgrí i al Museu d'Art de Girona durant aquest darrer mig any.

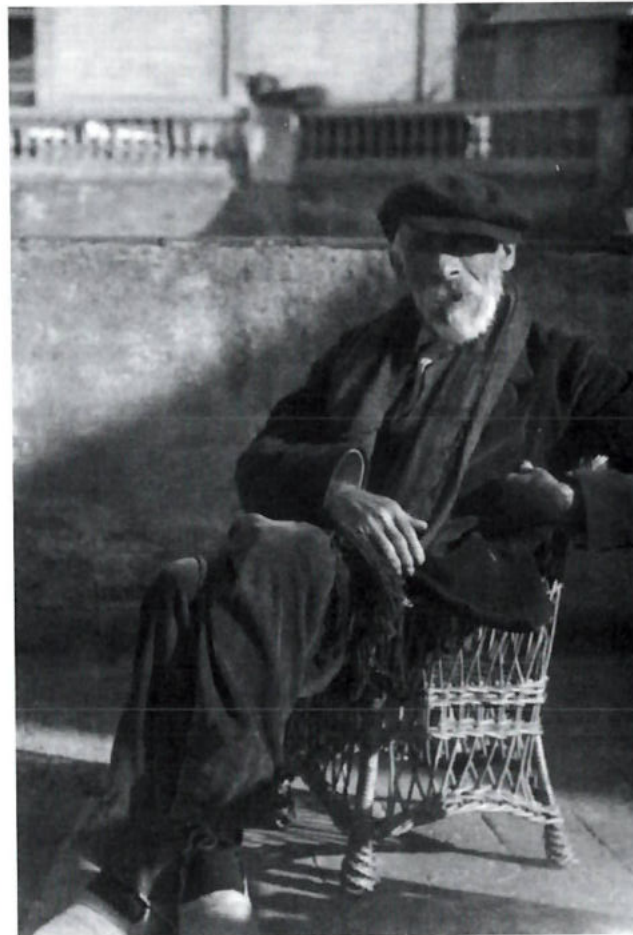
Sovint considerat un artista maleït, la força tan carismàtica que té la pintura de Francesc Gimeno (Tortosa, 1858 – Barcelona, 1927) és fruit de tot un seguit d'experiències vitals a través de les quals l'artista va anar construint la seva pròpia personalitat creativa. El seu mestre, Carlos de Haes, és un puntal clar a l'hora de buscar referents, però no l'únic: l'aprenentatge que va realitzar Gimeno és només el punt de partida d'una recerca constant, gairebé autodidacta, per trobar-se ell mateix com a artista, i que es basa en l'observació de la realitat, en la percepció dels espais, i sobretot, en l'anàlisi i la reflexió sobre les seves vivències.

Per això la proposta que se'ns presenta amb l'exposició «Francesc Gimeno i els paisatgistes del Montgrí» és innovadora en l'anàlisi de la vida i de l'obra d'aquest gran artista, en el sentit que s'hi

evidencia, mitjançant un profund estudi fet a consciència per la comissària de

la mostra, Mariona Seguranyes, que la presència de Gimeno a l'Empordà fou crucial tant en la seva vida personal com en l'artística. A Torroella de Montgrí, Gimeno hi residí llargues temporades: s'hi casà; hi treballà; i hi passà, possiblement, alguns dels millors moments de la seva vida, al costat dels seus fills i dels seus amics Modest Urgell i Ramon Call. Però a Torroella, Gimeno també hi pintà; i ho va fer amb la passió innata de recrear en forma de qua-

Francesc Gimeno.

MIGUEL MARTINEZ. ARXIU MARTINEZ-SOLANS